

Homília počas sv. omše na Mariánske hora v Levoči, 30.8.2026
26. púť kresťanských demokratov a púť Združenia kresťanských seniorov

Drahí spolubratia v kňazskej službe, drahí bratia a sestry, s radosťou vás všetkých pozdravujem tu, na Mariánskej hore, na tomto vzácnom mieste modlitby, nádeje a dôvery v Božiu Matku, Osobitne pozdravujem účastníkov 26. púte kresťanských demokratov, ďalej členov Združenia kresťanských seniorov, ale rovnako vítam všetkých pútnikov, ktorí ste dnes vystúpili na Mariánsku horu.

Keď počúvame dnešné evanjelium, možno nás prekvapí, ako rýchlo sa môže situácia zmeniť. Veď iba pred chvíľou, v predchádzajúcom úryvku, ktorý zaznel minulú nedeľu, počul apoštol Peter od Ježiša nádherné slová: „Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev.“ Peter vyznal: „Ty si Mesiáš, Syn živého Boha.“ Zdalo by sa, že konečne pochopil, kto je Ježiš. A teraz, iba o niekoľko veršov ďalej, počuje tie veľmi tvrdé slová: „Chod' za mňa, satan! Na pohoršenie si mi, lebo nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské.“

Čo sa to stalo s Petrom? Peter neprestal veriť. Práve naopak, má Ježiša rád a chce ho uchrániť pred utrpením. Keď Ježiš začne hovoriť, že musí ísť do Jeruzalema, veľa trpieť, bude zabitý a tretieho dňa vstať z mŕtvych, Peter si ho vezme nabok a začne ho odhovárať: „Nech ti je milostivý Boh, Pane! To sa ti nesmie stať!“ Peter má dobrý úmysel, ale v jednej chvíli si pomýlil svoje miesto. Učeník, ktorý má kráčať za Majstrom, sa postavil pred neho a začal mu vysvetľovať, kadiaľ by mal ísť.

Možno práve tu sa dnešné evanjelium začína veľmi konkrétne dotýkať aj nás. Veď aj my veríme v Boha, modlíme sa, prichádzame na pútnické miesto, zverujeme Bohu svoje rodiny, deti, prácu, zdravie a budúcnosť. Zároveň však máme neraz pripravenú pomerne presnú predstavu, ako by mal Boh konať. Pane, toto mi daj, tomuto zabráň, toto vyrieš, túto modlitbu vypočuj, tohto človeka zmeň. A keď sa život začne vyvíjať inak, prichádza otázka: Pane, prečo? Veď som sa modlil. Veď som ti dôveroval.

Vtedy sa môžeme veľmi podobáť Petrovi. Neodchádzame od Ježiša, máme ho úprimne radi, ale chceme mu ukázať cestu. Chceme dostať Boha do svojich plánov, predstáv a riešení. Dnešné evanjelium však obracia smer nášho uvažovania. **Viera totiž neznamená dostať Pána Boha na našu cestu. Viera znamená vstúpiť na Božiu cestu.**

Ježišova odpoveď Petrovi je v tomto zmysle veľmi zaujímavá. V gréckom texte zaznie: „Hypage opisó mú“ – doslova: „Chod' za mňa.“ Ježiš akoby Petrovi hovoril: Peter, vráť sa na svoje miesto. Ty nemusíš kráčať predomnou a ukazovať mi smer. Tvoje miesto je za mnou. A hneď nato sa Ježiš obráti k ostatným učeníkom a použije tú istú myšlienku: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma.“

V tejto krátkej vete sa podľa mňa skrýva veľká časť dnešného evanjelia. Otázkou nie je iba to, či je Ježiš niekde v mojom živote. Otázkou je, **kde stojím ja vo vzťahu k nemu.** Kráčam za ním, alebo očakávam, že on bude kráčať za mnou? Nechávam sa viesť

jeho slovom, alebo si z evanjelia vyberám iba to, čo potvrdzuje moje predstavy? Som ochotný zmeniť svoj život podľa Krista, alebo by som bol radšej, keby sa Kristus prispôbil môjmu životu?

Práve preto Ježiš pokračuje slovami, ktoré nie sú jednoduché: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma.“ Zaprieť seba neznamená pohrdať sebou, alebo potláčať svoje dary a schopnosti. Znamená to prestať robiť zo svojho „ja“ hlavné a jediné kritérium všetkého. Nemôže byť vždy na prvom mieste iba moje pohodlie, moja predstava, moja pravda, moje uznanie. Nasledovať Krista znamená pripustiť, že existujú hodnoty, pre ktoré sa oplatí niečoho vzdať, niečo vydržať a niečo obetovať.

Aj slová o kríži potrebujeme počúvať správne. Ježiš nás nepozýva, aby sme vyhľadávali bolesť alebo si vyrábali utrpenie. Kresťanstvo nie je oslavou bolesti. Ježiš hovorí: „Vezmi svoj kríž a nasleduj ma.“ Dôraz je na nasledovaní. Krížom sa môže stať všetko to, čo prináša vernosť láske a dobrou v konkrétnom živote. Pre rodičov to môže byť každodenná starostlivosť o rodinu, ktorá často zostáva bez potlesku. Pre manželov schopnosť zostať verní a odpustiť si aj v náročných chvíľach. Pre mladého človeka odvaha neísť s davom, keď vie, že niečo nie je správne. Kríž nemusíme hľadať. Prichádza k nám v podobe vernosti tomu, čo sme z lásky prijali.

Dnes sú medzi nami aj ľudia, ktorí prijali zodpovednosť vo verejnom a politickom živote. Aj pre nich, tak ako pre každého z nás, platí rovnaké evanjelium. Verejná služba taktiež prináša svoje výzvy a pokušenia. Nijaká funkcia, nemajú takú hodnotu, aby za ne človek zaplatil stratou vlastného svedomia. Kresťanská viera je spôsob, akým myslí, rozhoduje sa, zaobchádza s druhými a slúži dobru podľa hodnôt evanjelia.

A tým sa dostávame k otázke, ktorou Ježiš dnešné evanjelium privádza k vrcholu: „Čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil?“ Je to jedna z tých otázok evanjelia, na ktoré netreba odpovedať príliš rýchlo. Je dobré nechať ju chvíľu zaznievať v našom vnútri. Čo osoží človekovi, keby získal celý svet, ale cestou stratil to najvzácnejšie?

Môžeme totiž v živote veľa získať a zároveň veľa stratiť. Človek môže získať peniaze a postupne stratiť svoju rodinu. Môže vyhrať spor a stratiť človeka. Môže dosiahnuť kariéru a stratiť pokoj svedomia. Môže získať obdiv ľudí a stratiť pravdivosť pred sebou samým.

Ježiš ale nehovorí, že je zlé niečo dosiahnuť a vytvoriť. Pýta sa na niečo oveľa hlbšie: **kým sa pri tom všetkom stávaš?** Aký človek z teba zostáva po ceste za tým, čo považuješ za úspech? Dokážeš sa večer postaviť pred Boha s čistým svedomím? Dokážeš sa ešte zastaviť, poďakovať, poprosiť o odpustenie a priznať si chybu?

Drahí bratia a sestry, tieto Ježišove slová dnes počúvame na Mariánskej hore. A práve tu nám môže pomôcť pohľad na Pannu Máriu. Ani jej život nešiel podľa ľudského scenára.

Pri zvestovaní povedala Bohu svoje „áno“, ale nepoznala všetko, čo toto „áno“ prinesie. Boh jej na začiatku neukázal celú cestu. Dal jej iba toľko svetla, aby mohla urobiť ďalší krok.

A Mária kráčala. Evanjelium dokonca hovorí, že niektoré udalosti uchovávala vo svojom srdci a premýšľala o nich. Nepotrebovala vidieť celú cestu, aby urobila ďalší krok. **Mária nekráčala pred Bohom a neurčovala mu, čo má urobiť. Kráčala za jeho slovom.** Jej „Nech sa mi stane podľa tvojho slova“ je vlastne nádherným opakom Petrovho „To sa ti nesmie stať“. Peter v tej chvíli hovorí Bohu, čo sa nesmie stať; Mária dovoľí Bohu, aby ju viedol aj tam, kde ešte všetko nepozná.

Možno si preto dnes z Mariánskej hory môžeme odniesť jedno rozhodnutie: **Pane, nauč ma kráčať za tebou.**

Prosme dnes Pannu Máriu, aby nás učila takejto dôvere. Aby sme dokázali nasledovať Krista a jeho evanjelium aj vtedy, keď všetkému nerozumieme. Pretože **viera neznamená dostať Pána Boha na našu cestu. Viera znamená každý deň znova vstupovať na cestu, po ktorej nás vedie On. Amen.**